

ning af enhver form for eksemplarer af musikværker, og at der i Sverige ved lov af 9. december 1982 (1982: 1059) er gennemført en ændring af den svenske ophavsretslov, svarende til hvad der her stilles forslag om. Udvalget til revision af den ophavsretlige lovgivning har enstemmigt anbefalet, at bestemmelsen i den danske lovs § 23 ændres, svarende til hvad der er sket i Sverige.

Ifølge forslaget til lovtekst tillægges der ophavsmanden en eneret til spredning af eksemplarer af musikværker til almenheden gennem udlejning. Det kan forekomme, at den, der vil leje en gramfonplade betaler en pris svarende til salgsprisen, men har ret til at få det betalte beløb tilbage med fradrag af en afgift for hver dag, han har haft pladen i sin besiddelse. Det må anses som følgende af dansk rets almindelige fortolkningsregler, at der også foreligger »udlejning« i sådanne tilfælde af salg med tilbagekøbsklausul.

Til nr. 4

Til stk. 1

Efter offentlighedsloven har borgerne en almindelig adgang til at blive gjort bekendt med dokumenter i sager, der er eller har været under behandling i den offentlige forvaltning. Begæringer om aktindsigt skal imødekommes ved, at der gives den pågældende lejlighed til at gennemse dokumenterne på stedet eller ved, at der udleveres en afskrift eller fotokopi af dem.

En del dokumentmateriale, som indgår i den offentlige forvaltning, er undergivet beskyttelse efter ophavsretsloven og fotografiloven. Som praktiske eksempler kan nævnes manuskripter, kort, tegninger o.lign., som indsendes til offentlige myndigheder, eller selvstændige offentlige institutioner som f.eks. Danmarks Radio og Det danske Filminstitut, med henblik på antagelse til fremførelse, offentlig støtte eller godkendelse.

Den ophavsretlige beskyttelse indebærer i almindelighed, at dokumenterne ikke kan kopieres eller gøres tilgængelige for almenheden uden samtykke fra ophavsmanden. Retten til kopiudlevering eller gennemsyn efter offentlighedsloven kan derfor – i det omfang, der er tale om ophavsretligt beskyttet materiale – give anledning til tvivl i forhold til de ophavsretlige beskyttelsesbestemmelser.

Hensigten med den foreslåede bestemmelse er at undgå en konflikt mellem obligatoriske bestemmelser i offentlighedslovgivningen og ophavsretsloven. Reglen indebærer, at den ophavsretlige eneret begrænses i det omfang borgerne kan forlange adgang til den offentlige forvaltnings dokumenter.

Om den nærmere forståelse af ordene »forvaltningsmyndighed« og »i forbindelse med dens virksomhed« kan der derfor henvises til offentlighedsloven og dennes forarbejder.

Til stk. 2

I stk. 2 præciseres det, at den indskrænkning, der i § 24 a, stk. 1, er foretaget i ophavsmandenes rettigheder, alene gælder adgangen til aktindsigt efter offentlighedsloven. Spørgsmålet om en eventuel videre anvendelse af det udleverede beskyttede materiale må afgøres efter almindelige fortolkningsprincipper på grundlag af såvel ophavsretsloven som særlige love. For ophavsrettens vedkommende indebærer dette, at der i almindelighed må indhentes samtykke fra ophavsmanden til enhver kopiering af et udleveret værkseksemplar samt til enhver videre brug af dette. Efter ophavsretslovens § 11 vil der dog kunne fremstilles enkelte eksemplarer til privat brug, ligesom værket efter ophavsretslovens §14 vil kunne gengives i citatform i overensstemmelse med god skik, hvis værket har været offentliggjort, før det blev indsendt til en offentlig myndighed. De nævnte bestemmelser forudsætter, at værket må anses for offentliggjort i ophavsretlig forstand, jfr. ophavsretslovens § 8. Det bemærkes i denne forbindelse, at den almindelige adgang til værker i offentlige myndigheders besiddelse, som følger af offentlighedslovens bestemmelser, efter kulturministeriets opfattelse ikke i sig selv udgør en offentliggørelse i ophavsretslovens forstand, som kan udløse anvendelse af de nævnte undtagelsesbestemmelser.

Til nr. 5

Efter den gældende bestemmelse i § 45, stk. 1 b, må en udøvende kunstners fremførelse af et litterært eller kunstnerisk værk ikke uden samtykke *umiddelbart* udsendes i lydradio eller fjernsyn. Beskyttelsen omfatter således ikke det forhold, at andre end radio- eller fjernsynsforetagendet trådløst eller pr. kabel foretager samtidig viderespredning til almenheden af udsendelsen. Når dette er præciseret i den gældende lov hænger det sammen med, at den internationale konvention – Romkonventionen af 1961 – som Danmark er bundet af på dette område, ikke stiller krav om en beskyttelse mod viderespredning ved hjælp af kabelanlæg.

I de andre nordiske landes love fastslås det blot, at samtykke kræves til udsendelsen i radio eller fjernsyn af en udøvende kunstners fremførelse. I forarbejderne til den svenske ophavsretslov (SOU 1956: 25 s. 380) udtaltes det, at beskyttelsen